

ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ

Αφιξη της Παράλου

Με την άφιξη της Παράλου οι Αθηναίοι ενημερώθηκαν ότι ηττήθηκαν από τους Λακεδαιμονίους. Αρχικά τα συναισθήματα που προκλήθηκαν ήταν θλίψη και συνακόλουθα θρήνος για όσους χάθηκαν. Περισσότερο όμως τρομοκρατήθηκαν για τους ίδιους, για το τι τους περίμενε σε ανταπόδοση των όσων είχαν διαπράξει. Η ανησυχία αυτή οφειλόταν σε επίγνωση των πράξεών τους, ταυτόχρονα όμως υπήρχαν ενοχή και τύψεις. Παρόλη την αγωνία και το άγχος που επικρατούσε, κατάφεραν να αντιδράσουν και με όση ψυχική δύναμη τους είχε μείνει να οργανώσουν στρατιωτικά την πόλη τους για να την προστατέψουν.

Το γκρεμισμό των τειχών

Αρχικά το πλήθος ανησυχεί και αγωνιά καθώς δεν γνωρίζουν τι νέα θα φέρουν οι πρέσβεις και ο Θηραμένης και νιώθουν τρόμο και απόγνωση στη σκέψη ότι μπορεί να μην έχει παρθεί μια απόφαση. Όταν μαθαίνουν τα νέα νιώθουν ανακούφιση και ένα βάρος να φεύγει από πάνω τους γιατί επιτέλους θα υπάρξει ειρήνη. Ταυτόχρονα τα συναισθήματα της ταπείνωσης, της στενοχώριας, της ντροπής και του φόβου δεν λείπουν, καθώς είναι αναγκασμένοι να γκρεμίσουν τα τείχη τους και να μείνουν απροστάτευτοι. Επιπλέον μαζί με τα τείχη γκρεμίζεται και το κύρος της πόλης τους.

Αντίθετα οι εξόριστοι ολιγαρχικοί την ώρα που γκρεμίζονται τα τείχη νιώθουν ενθουσιασμό και ευχαρίστηση, γιατί θεωρούν ότι η Ελλάδα τώρα ελευθερώνεται.

Η καταδίκη του Θηραμένη

Ο Θηραμένης ένωσε αδικημένος μετά την απόφαση του Κριτία γιατί δεν τηρήθηκε ο νόμος. Αισθανόταν επίσης απελπισμένος καθώς ήξερε πως ότι και να έλεγε ή έκανε δεν θα άλλαζε την απόφαση. Ένωθε αβοήθητος αφού οι βουλευτές δεν αντιδρούσαν. Τέλος, όπως είναι φυσικό, κυριάρχησε η οργή προς τον Κριτία και η απόγνωση αφού ο θάνατός του ήταν αποφασισμένος. Το πλήθος και οι βουλευτές φοβόντουσαν για τη ζωή τους και παρέμεναν αμέτοχοι, πράγμα που απέλπισε τον Θηραμένη. Ταυτόχρονα μπορεί να αισθάνονταν ντροπή έπειτα από το λόγο του Θηραμένη στον οποίο τους έψεγε για την απάθειά τους.

Ο λόγος του Κλεόκριτου

Ήταν ένας άνθρωπος γεμάτος σιγουριά και αυτοπεποίθηση και γι αυτό πήρε την πρωτοβουλία να πάρει το λόγο σε μια τόσο κρίσιμη κατάσταση. Ήταν απελπισμένος από την όλη κατάσταση του εμφυλίου και ήθελε απεγνωσμένα να υπάρξει ειρήνη μεταξύ των Αθηναίων. Αισθανόταν απέχθεια για τους Τριάντα και για όλες τις συμφορές που είχαν προκαλέσει. Πενθεί όμως για όσους από τους ολιγαρχικούς χάθηκαν στη μάχη, γιατί θεωρεί ότι όλοι είναι συμπολίτες, ολιγαρχικοί και δημοκρατικοί. Προσπαθεί να συμφιλιώσει τις δύο παρατάξεις με το να τους αγγίξει συναισθηματικά, υπενθυμίζοντας τα κοινά τους βιώματα.

Φωτεινή Αργυρού, Καββαδία Θέλεια, Λέφα Σέβη, Στεφάνου Εβίνα